

»Dar Tu rămâi«

Evrei 1,11-12; Evrei 13,5-8

Privim la o lume care va pieri, în care toate lucrurile se învechesc. Pretutindeni vedem umbrele întunecate ale morții, și mai devreme sau mai târziu această moarte desparte și pe cele mai fericite familii de pe pământ. Vedem cât este de adevărat că »lumea trece«. Și apoi cu ochii acoperiți de lacrimi ne îndepărtăm privirea de la această lume și privim în sus prin cerurile deschise și vedem »slava lui Dumnezeu și pe Isus« și credința spune cu bucurie Domnului: »Dar Tu rămâi«.

Preaiubiții noștri dispar privirilor noastre, dar El rămâne. Este o realitate binecuvântată pentru toți credincioșii din toate timpurile, să cunoască că El rămâne. Dar niciodată această cunoaștere nu este mai prețioasă ca atunci când noi în întristarea adâncă în urma unei pierderi dureroase – când familiile pământești se destramă și speranțele pământești sunt distruse – putem privi în sus în fața Sa și spunem: »Dar Tu rămâi«. Și când El cu o compasiune nemărginită privește în inimile noastre pline de durere, atunci El răspunde: »Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi«.

Primul care a auzit aceste cuvinte mângâietoare și încurajatoare era un credincios care stătea înaintea unei călătorii. Pe parcursul istorisirii acestei călătorii lungi vedem pe ce drumuri aspre ducea ea, ce necazuri erau pe cale, câtă osteneală conținea ea, ce ispite a adus ea cu sine, dar și timpurile ei de bucurie, lecțiile ei vindecătoare și câștigul ei care rămâne. Dar îndurarea Domnului nu amintește nici un cuvânt patriarhului Iacov despre alcătuirea acestui drum. El cunoaște însă un lucru: ținta minunată a acestei călătorii, căci Domnul spune: »Te voi aduce înapoi în țara aceasta«, și »toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.« Dar el știe mai mult. De la începutul călătoriei și până la ultimul pas, pe care picioarele sale îl vor face în țara făgăduită, el știe că el nu va fi părăsit niciodată. Căci Domnul spune:

»Eu sunt cu tine.«

»Eu te voi păzi.«

»Eu nu te voi părăsi.«

Cu credincioșii astăzi nu este altfel. Da, într-un mod mult mai profund și cu o însemnătate mult mai mare ne putem însuși aceste cuvinte de mângâiere. Și noi cunoaștem începutul călătoriei noastre. Noi pornim la drum cu harul lui Dumnezeu, care ne-a adus mântuirea.

Noi cunoaștem ținta călătoriei noastre, căci ce a început harul se va sfârși în slavă. Arătarea harului deschide drumul pentru arătarea slavei – o slavă în care noi vom fi ca Hristos și pentru totdeauna și veșnic la El. Dar între începutul prin har și ținta în glorie cărarea noastră trece printr-o lume dușmănoasă plină de păcat și suferință. Nu știm ce cuprinde pentru noi acest drum pe care nu am mers. Dar una știm: Domnul a spus: »Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.«

Această făgăduință necondiționată ne este făcută cu toată autoritatea absolută a Cuvântului Său propriu spre mângâierea și certitudinea noastră. Nici un proroc sau apostol nu rostește acest cuvânt, nici un mesager al Domnului nu ni-l aduce. Nici un înger sau arhanghel nu este în stare să pună în inimile noastre singuratic și pline de întristare astfel de cuvinte de mângâiere. Nu este nimeni altul decât Domnul Însuși, care este aproape de noi în disperarea noastră, și noi Îl auzim spunând cu nemărginită gingășie: »Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.« Legarea inimilor zdrobite nu este lăsată pe mâinile altora, decât numai ale Sale. Nici o mână nu este așa de gingașă, așa de blândă și de iscusită să lege o

inimă zdrobită, ca mâna care din dragoste s-a lăsat rănită și străpunsă pe cruce. Și credința care vede că »Domnul a spus« se ridică deasupra lumii acesteia plină de păcat și suferință și moarte și poate »zice plină de încredere«: »Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme.«

În afară de aceasta, Cel care ne face să auzim aceste cuvinte de mângâiere, această făgăduință, de a fi cu noi, este Acela care a fost înaintea noastră în această călătorie. El a călcat pretutindeni pe acest drum. El a ajuns la ținta minunată și se arată în cer pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu. El spune totodată sfinților Săi întristați: Eu am fost înaintea voastră pe acest drum. Eu am mers pe drum »ca un străin în țară și ca un pelerin«, ca »Om al durerii și obișnuit cu suferința«. Cunoscut locurile nebătătorite și cele drepte. Sunt munți de urcat, văi întunecate de străbătut și râuri de traversat, dar Eu le cunosc pe toate. Eu am urcat munții, am traversat văile întunecate, am trecut prin ape. Eu am străbătut și ultima vale a umbrei morții și am ajuns în patria minunată. M-am așezat la dreapta lui Dumnezeu, și de la scaunul de domnie al slavei vă voi încuraja și vă voi veni în ajutor și vă voi însoți în călătoria voastră și în cele din urmă voi veni pentru voi și vă voi lua la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. »Nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun.«

Mai există și o altă mângâiere în Domnul pentru inimile întristate. Noi nu putem numai privi și spune: »Dar Tu rămâi«, ci putem chiar adăuga: »Tu ești Același«.

Noi cunoaștem destul de bine această lume plină de neazuri. Dacă privim în urmă la anii care au trecut și lășăm să treacă prin fața noastră imaginea celor mulți pe care i-am cunoscut și iubit, nu ne umple cu tristețe faptul că unii au plecat iar alții s-au schimbat? Dar cât de mult se ridică sufletele noastre deasupra tristeții unor astfel de momente când privim și vedem că este Unul care nu pleacă de la noi și nu se schimbă.

Și exact așa cum cuvintele Domnului »Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi« dau un răspuns minunat la cuvintele frumoase »Dar Tu rămâi«, cuvântul impresionant »Tu ești Același« își găsește extinderea în ultimul capitol al epistolei către Evrei. Căci acolo citim: »Isus Hristos este același ieri și azi și în veci«. Aceasta merge mai departe decât cuvântul din primul capitol, oricât de mângâietor ar fi el, căci acest cuvânt ne spune nu numai că El este același, ci că El astăzi în cer este Același care a fost în zilele trecute pe pământ.

Împrejurările Lui s-au schimbat enorm. Ieri a fost Cel sărac și nevoiaș, Cel fără patrie, un străin, care nu avea nimic, nu avea unde să-și poată pune capul. Acum în slava cerească a primit Împărăția și maiestate. El a dezbrăcat pentru totdeauna hainele smereniei și a îmbrăcat mantaua maiestății a slavei, care se potrivește acestui loc al slavei. Dar chiar dacă împrejurările Sale s-au schimbat, inima Sa nu S-a schimbat. Lui Îi aparțin multe cununi, și noi Îl vom încunună cu bucurie ca Domn peste toate; dar nici o cunună care va împodobi capul Lui nu Îi va schimba inima. Dragostea, care putea să plângă împreună cu Marta și Maria, nu s-a schimbat câtuși de puțin. Inima, care era plină de compasiune pentru văduva din Nain, bate încă plină de compasiune pentru credincioșii întristați. Dragostea gingașă, care a mângâiat inima zdrobită a lui Iair, spune încă cu o compasiune nesfârșită inimii zdrobite a credinciosului: »Nu te teme, crede numai.«